

Tekst van eekhoorn en de spiegel

Soms keek de eekhoorn in de spiegel naast zijn deur en wist hij niet wat hij denken moest van zichzelf. Dan bekeek hij zijn oren, zijn neus, de rimpels in zijn voorhoofd en zijn kin, maar hij zag altijd hetzelfde en wist nooit wat hij daarvan denken moest.

"Ik wil je iets vragen," zei hij op een keer tegen zichzelf.

"Vraag maar", antwoordde hij.

"Wist ik maar wat," zei hij.

Zo keek hij een lange tijd naar zichzelf. Toen zei hij opeens: "Misschien moet ik je wel schrijven." "Ja!" antwoordde hij opgetogen.

Hij draaide zich om, ging aan de tafel zitten, schreef een brief aan zichzelf en gaf hem met de wind mee. De wind voerde de brief over het bos, over de zee, over de woestijn, over de zee terug naar het bos en bezorgde hem bij de eekhoorn. De eekhoorn nam de brief aan, opende hem en las:

Beste eekhoorn,
ik weet niet hoe het met mij gaat. Jij?

De eekhoorn keek naar de brief en ging toen voor het raam zitten. Het was een prachtige dag. De zon stond hoog aan de hemel en scheen op alle bomen, alle bladeren, alle takken. Er waren een paar kleine, sierlijke, witte wokjes en de wind was achter in het bos gaan liggen.

De eekhoorn snoof de zomergeuren van het bos diep in zich op en zwaaide naar de zwaan in de lucht en naar de rups die zich traag langs een tak van de beuk naar beneden liet zakken. Na lange tijd zo gezeten te hebben, schreef hij een nieuwe brief aan zichzelf. De wind stak weer op en nam de brief mee, voerde hem weer over het bos, over de zee, over de woestijn, over de zee en terug naar het bos en bezorgde hem tegen zonsondergang bij de eekhoorn. Ongeduldig maakte hij de brief open en las:

Beste eekhoorn,
ik weet het ook niet. Maar als je straks buiten gaat en op het puntje van de dikke tak gaat zitten, zal ik je iets zeggen.
Ik

De eekhoorn vouwde de brief zorgvuldig op en legde hem in de onderste la van mijn kast. Boven de kast hing de spiegel, maar het was immers te donker geworden om nog iets in de spiegel te herkennen. De eekhoorn ging naar buiten om op het puntje van de dikke tak te horen wat hij te zeggen had. Zijn hart bonsde. "St", zei hij.